

On ni več tisti kot nekdaj!

Skrivnostno so se blesketale
pri božjem grobu lučce plave:
v poletni noči se kresnice
tako žare iz rosne trave.
Na steni tam je žalovala
Marija Sedemžalosti,
in mislila je misli težke
z napol zaprtimi očmi.

Pred božjim grobom pa je žena
klečala zgodaj osivela,
in tožba grenka kakor pelin
iz tesnih prs ji je kipela:
— Prebridka Mati! Sedem mečev!
Oj, mnogo to je, mnogo res!
A meni, glej, so z enim mečem
srce prebodli čezinčez!

Presrečna Mati! Skoraj . . . skoraj
tvoj Sin iz groba slavno vstane,
in strti bodo meči tvoji,
ozdravljene vse tvoje rane.
Moj sin, moj sin pa se je vrnil
iz daljnih kotov v rodni kraj,
zaplakala bi od veselja —
a ni več tisti kot nekdaj!

Nekdaj mu je na polnih licih
cvetela radost rožnoživa,
in vsaka stvar se mu je zdela
na božjem svetu ljubezniva.
In mislil je, da zvezde v noči
le njemu ljubko sevajo,
in mislil je, da drobne ptice
le njemu pesmi pevajo.

In mislil je, da vsi so griči
zelenožametasti stoli,
ki duša se na njih spočije
od težkih trudov tamkaj doli.
In gorsko drevje mu je bilo
kipeča hvala do višin,
in vrelci bili so molitve
iz tajnih gorskih globočin.

A danes na vsem božjem svetu
ni draga stvarca mu nobena:
Ne veseli ga mlado solnce,
in žali trata ga zelena —
in nekaj trene mu v očesu,
ko vidi beli cvet rosán . . .
ko mora včasih mimo križa
pogleda hladno daleč vstran . . .

A jutri praznik je vstajenja!
Veselje vstaja po vsi vasi —
O, da bi še nad mojim sinom
hoteli vstati lepši časi!
O Mati! jaz bi vse zabila
in ranosive bi lase
nosila kot srebrne žarke,
ki v trudno glavo mi blesté . . . —

Skrivnostno so zatrepetali
pri božjem grobu žarki plavi:
tako trepečejo kresnice
v poletni noči v rosni travi.
Ženici pa se je zazdelo,
da jo je z milimi očmi
pogledala in tolažila
Marija Sedemžalosti.

Silvin Sardenko.